

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/56/2024
Identifikačné číslo spisu:	6119229957
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6119229957.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobu Euro Dotácie, a. s., so sídlom Na Šefranici 1280/8, 010 01 Žilina, IČO: 36 438 766, zastúpeného Peter Farkaš, advokátska kancelária spol. s r.o., so sídlom Puškinova 16, 080 01 Prešov, IČO: 36 855 928, proti žalovanému TUCHYŇA VÝŤAHY s.r.o., so sídlom Letná 27, 040 01 Košice - sever, IČO: 45 378 398, zastúpenému JUDr. Vladimírom Zeleňákom, advokátom, so sídlom Letná 47, 04 001 Košice, o zaplatenie 6 500 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 29Cb/82/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/170/2023-367 z 30. mája 2024, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/170/2023-367 z 30. mája 2024 v časti týkajúcej sa 0,02 % úroku z omeškania denne od 13. októbra 2017 do zaplatenia z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

II. Vo zvyšnej časti dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) výrokom I. rozsudku č. k. 29Cb/82/2019-313 z 21. apríla 2023 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 500 eur s 0,02 % úrokom z omeškania denne od 13. októbra 2017 až do zaplatenia a sumu 5 000 eur, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. žalobcovi priznal voči žalovanému plnú náhradu trov konania s tým, že o jej výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie po právnej stránke vec posúdil podľa § 269 ods. 2, § 301, § 369 ods. 1, ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) a § 544 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších

predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že z vykonaného dokazovania prvoinštančný súd ustálil, že žalobca ako poskytovateľ a žalovaný ako objednávateľ uzatvorili dňa 8. júna 2017 Zmluvu o poskytovaní služieb (ďalej aj „Zmluva o poskytovaní služieb“ alebo „zmluva“). Predmetom tejto zmluvy bol záväzok žalobcu ako poskytovateľa poskytnúť žalovanému ako objednávateľovi služby špecifikované v bode II.2 k projektu objednávateľa s pracovným názvom Podpora inovácií v spoločnosti TUCHYŇA VÝŤAHY s.r.o. (ďalej len „projekt“), ktorý bude predložený v rámci výzvy na podporu existujúcich mikro-malých a stredných podnikov, kód výzvy OPVáI-MH/DP/2016/3-3-1-04 (ďalej len „výzva“), a záväzok žalovaného ako objednávateľa poskytnúť žalobcovi ako poskytovateľovi súčinnosť nevyhnutnú k riadnemu a včasnému plneniu zmluvy a zaplatiť žalobcovi ako poskytovateľovi dohodnutú odmenu (cenu) za poskytnuté služby. Žalobca faktúrou č. FV-472/2017 z 12. septembra 2017 so splatnosťou 12. októbra 2017 vyfakturoval žalovanému paušálnu odmenu za spracovanie žiadosti o NFP v celkovej výške 3 000 eur. Následne žalobca ako poskytovateľ a žalovaný ako dodávateľ uzatvorili dňa 22. septembra 2017 Dohodu o ukončení Zmluvy o poskytovaní služieb (ďalej aj „Dohoda o ukončení zmluvy“ alebo „dohoda“). V zmysle článku II bod 2 Dohody o ukončení zmluvy zmluvné strany zobrali na vedomie, že poskytovateľovi ku dňu účinnosti tejto dohody vznikol nárok na uhradenie preukázaných nákladov vynaložených s poskytovaním služieb nasledovne: a) podľa článku III bod III 1.1.1. Zmluvy o poskytovaní služieb vo výške 2 000 eur a b) v sume 500 eur za služby spojené s procesom verejného obstarávania. Na základe upomienky z 21. novembra 2017 žalovaný uhradil svoj záväzok len čiastočne, a to vo výške 1 500 eur. Napriek písomnej výzve zo 4. októbra 2018 žalovaný svoj záväzok vo výške 1 500 eur neuhradil. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá. V tejto súvislosti prvoinštančný súd uviedol, že sa jedná o špeciálnu úpravu inomínátneho kontraktu vo vzťahu k ustanoveniu § 51 Občianskeho zákonníka. Z princípu zmluvnej voľnosti vyplýva, že v režime Obchodného zákonníka je možné uzatváranie inomínátnych kontraktov. Mal za to, že si v danom prípade zmluvné strany dostatočne určili predmet svojich záväzkov.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca a žalovaný uzatvorili Zmluvu o poskytovaní služieb v zmysle ustanovenia § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Následne strany sporu uzatvorili Dohodu o ukončení Zmluvy o poskytovaní služieb. Z Dohody o ukončení Zmluvy o poskytovaní služieb nepochybne vyplýva, že poskytovateľovi ku dňu účinnosti tejto dohody vznikol nárok na uhradenie preukázaných nákladov vynaložených s poskytovaním služieb. Podľa súdu prvej inštancie nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalovaného, že k Dohode o ukončení Zmluvy o poskytovaní služieb došlo pred tým ako žalobca začal s plnením svojich záväzkov. Taktiež nie je možné prisvedčiť tomu, že žalobca nepreukázal náklady vynaložené v súvislosti s poskytovaním služieb. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v konaní boli predložené nasledovné doklady preukazujúce nároky na uhradenie preukázaných nákladov vynaložených s poskytovaním služieb:

- textová a tabuľková časť analýzy projektu Zvýšenie konkurencieschopnosti v spoločnosti vďaka investíciám do technickej infraštruktúry a programového vybavenia,
- výpis z obchodného registra žalovanej spoločnosti ako nevyhnutná štrukturálna súčasť elaborátu projektu,
- modelové vyhlásenie, ktoré bolo spracované za účelom vyhlásenia na kvalifikovanie sa žalovaného ako MSP,
- vyhlásenie žalovaného o zverejnení účtovných závierok v príslušnom registri za rozhodujúce obdobie,
- výpis z registra trestov žalovanej spoločnosti v spojení s výpismi z registra trestov fyzických osôb vykazujúcich majetkovú a personálnu relevanciu k žalovanej spoločnosti ako nevyhnutnú štrukturálnu súčasť elaborátu projektu,
- vyhodnotenie prieskumu trhu v spojení s obstaraním produktovej skladby pre žalovanú spoločnosť pre nákup CNC lisu, CNC laseru a CNC nožníc,
- vyjadrenie Okresného úradu Košice, odbor starostlivosti o životné prostredie zo 16. júna 2017 v konaní sp. zn. OU KS OSZP 2017/008300 vo veci posúdenia vplyvu projektu žalovanej spoločnosti na územie sústavy Natura 2000,
- podrobný počet rozpočtu pre rozvoj existujúceho MSP žalovanej spoločnosti v štruktúre názov

výdavkov, spôsob stanovenia výšky výdavkov a vecný popis výdavkov,

- Zmluva o budúcej nájomnej zmluve medzi žalovanou spoločnosťou a budúcim prenajímateľom vo veci nebytových priestorov zo 6. júla 2017,
- Potvrdenie Inšpektorátu práce Košice zo 14. júna 2017 vo veci bezúhonnosti žalovanej spoločnosti na úseku nelegálneho zamestnávania za rozhodujúce obdobie,
- vyjadrenie Okresného úradu Košice, odbor starostlivosti o životné prostredie z 27. júna 2017 v konaní sp. zn. OU KS OSZP 2017/008384 vo veci posúdenia projektu žalovanej spoločnosti v nadväznosti na potrebu posudzovania vplyvu na životné prostredie,
- prehľad oprávnenosti aktivít projektu z 15. augusta 2017 - kód odvetvia SK NACE, na ktoré je realizácia aktivít projektu zameraná a zdôvodnenie výberu, to všetko v zmysle obsahu,
- ukazovatele finančnej situácie žiadateľa - žalovanej spoločnosti za obdobie rokov 2014 až 2016 z 15. augusta 2017.

4. Súd prvej inštancie zaujal stanovisko, že nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalovaného, že jednotlivé listinné dôkazy nemajú žiadnu relevantnú hodnotu a že žalobcovi nevznikli žiadne náklady. V súvislosti s činnosťami, ktoré boli vykonané, považoval prvoinštančný súd za potrebné poukázať na prípravu a realizáciu workshopu, spracovanie podkladov pre podnikateľský plán, komunikáciu ohľadne návrhu EIA a NATURA 2000, spracovanie podnikateľského plánu, odborný dohľad k spracovaniu podnikateľského plánu, prípravu žiadosti o NFP (prvý draft), odborný dohľad k príprave žiadosti o NFP, riešenie problematiky určenia malého a stredného podniku, komunikáciu ku ukončeniu procesu podávania projektu a zmluvného vzťahu, posúdenie technických špecifikácií predmetu projektu, konzultácie parametrov, prípravu dokumentácie k výberu dodávateľa, stanovenie parametrov výberu v súlade so zákonom o VO a pravidlami pre žiadateľov/prijímateľov. V nadväznosti na namietané mzdové náklady osôb vykonávajúcich činnosť za žalobcu na projekte pre žalovaného súd prvej považoval za potrebné poukázať na jednotlivé pracovné zmluvy pre pani Z.. K., pani R.. E., pána R.. Š. a pána W.. I., pričom je zrejmé, že tieto osoby boli oprávnené konať za žalobcu. Prvoinštančný súd v tejto súvislosti zdôraznil, že v danom prípade bola dohodnutá paušálna odmena.

5. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na zmluvné dojednanie uvedené v čl. II bod 3 Dohody o ukončení Zmluvy o poskytovaní služieb, v zmysle ktorého zmluvné strany zobrali na vedomie, že v prípade, ak objednávateľ neuhradí poskytovateľovi odmeny za poskytnuté služby podľa čl. II bod 2 Dohody o ukončení zmluvy v lehote do 30 dní odo dňa podpisu tejto dohody, bude si poskytovateľ nárokovať v zmysle čl. VI bod VI. Zmluvy o poskytovaní služieb sankciu vo výške 5 000 eur. Zároveň prvoinštančný súd ustálil, že je nepochybné, že žalovaný sa dostal do omeškania s platbou.

6. V súvislosti s dohodnutou výškou zmluvnej pokuty súd prvej inštancie poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), podľa ktorej určenie výšky zmluvnej pokuty je zásadne vecou vzájomnej dohody zmluvných strán. Neznamená to však, že v každom jednotlivom prípade môže byť dohodnutá pokuta v neobmedzenej výške. Primeranosť zmluvnej pokuty treba posúdiť s prihliadnutím k celkovým okolnostiam právneho úkonu, jeho pohnútkam a účelu, ktorý sledoval, ako i vzájomný pomer pôvodnej a sankčnej povinnosti (Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2007, sp. zn. 3Cdo 130/2006). Pri úvahe o rozsahu zníženia neprimerane vysokej zmluvnej pokuty treba vychádzať len z kritérií vymedzených v ustanovení § 301 Obchodného zákonníka, žiadne ďalšie kritériá (teda ani požiadavka "vyváženosti zmluvy") nemusia byť zohľadnené. Je vecou zmluvných strán, či považujú za nutné zabezpečiť splnenie svojich záväzkov zmluvnou pokutou, ako aj vecou vzájomnej dohody, o ktoré záväzky pôjde, a ako vysoká bude zmluvná pokuta. Záväzky pre niektoré zmluvné strany nevýznamné môžu iní zmluvní partneri považovať za také dôležité, že sa dohodnú na ich zabezpečení zmluvnou pokutou, a rovnakým spôsobom môžu rôzne subjekty posudzovať aj rôznu výšku zmluvnej pokuty. Hľadisko "vyváženosti zmluvy" však z tohto aspektu nemá oporu v zákone a nemôže byť ani dôvodom na zníženie neplatnosti zmluvnej pokuty (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 14. decembra 2006, sp. zn. 29 Odo 1105/2003). Použitie moderačného práva je zásahom do zmluvnej voľnosti účastníkov obchodného záväzkového vzťahu. Možnosť takéhoto zásahu zákonná úprava predpokladá a upravuje. Zásah súdu do zmluvných vzťahov aplikáciou § 301 Obchodného zákonníka je postupom výnimočným a jeho použitie je namieste len v odôvodnených prípadoch, ak sa výška pokuty

javí ako neprimerane vysoká (Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 24. marca 2006, sp. zn. 1ObdoV/93/2004 [R 8/2008]). V danom prípade prvoinštančný súd dospel k záveru, že dohodnutá výška zmluvnej pokuty, zodpovedajúca dvojnásobku hodnoty zabezpečovanej povinnosti, je primeraná.

7. V konaní mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania s plátbou predmetnej faktúry a sadzba úrokov z omeškania medzi stranami sporu nebola dohodnutá. Pri posudzovaní príslušenstva - úrokov z omeškania vychádzal súd prvej inštancie z tej skutočnosti, že žalobca mal možnosť v zmysle platného Obchodného zákonníka požadovať od žalovaného zaplataenie úrokov z omeškania vzhľadom k tomu, že žalovaný sa dostal do omeškania s platením odmeny. V danom prípade preto prvoinštančný súd priznal žalobcovi úroky z omeškania v súlade s ustanovením § 369 Obchodného zákonníka v znení platnom v čase uzatvorenia Zmluvy o poskytovaní služieb, Dohody o ukončení zmluvy a splatnosti faktúry. Úrokovú sadzbu vo výške 7,3 % ročne súd prvej inštancie neposúdil ako rozpornú s ustanoveniami Obchodného zákonníka. Z uvedených dôvodov prvoinštančný súd vyhovel žalobe v celom rozsahu a žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 1 500 eur s 0,02 % úrokom z omeškania denne od 13. októbra 2017 až do zaplataenia a sumu 5 000 eur. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP a to voči rozsudku ako celku, t.j. proti všetkým jeho výrokom a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

9. O odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol odvolací súd rozsudkom č. k. 3Cob/170/2023-367 z 30. mája 2024 (ďalej aj „rozsudok odvolacieho súdu“) tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tej časti, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 500 eur s 0,02 % úrokom z omeškania denne odo dňa 13. októbra 2017 do zaplataenia, potvrdil a vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok zrušil a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že primárne sa odvolací súd zaoberal otázkou, či dôvody uvádzané odvolateľom sú prípustnými dôvodmi pre podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 CSP. Odvolateľ ako odvolací dôvod uviedol dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b), t.j., že súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; písm. d), t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; písm. e), t.j., že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; písm. f), t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; písm. h), t.j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Keďže odvolací súd tieto vyhodnotil ako prípustné odvolacie dôvody, odvolanie žalovaného meritórne prejednal. V odvolacom konaní tak odvolací súd posúdil relevantnosť žalovaným tvrdených odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, preskúmal, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil.

11. V súlade s vyššie uvedeným postupom odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie, v tej časti, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 500 eur s 0,02 % úrokom z omeškania denne odo dňa 13. októbra 2017 do zaplataenia, v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd si preto v tejto časti osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v podstatnom odkázal (§ 387 ods. 2 CSP), pričom odvolacie dôvody tvrdené žalovaným v odvolaní, z hľadiska rozhodnutia odvolacieho súdu, nepovažuje za naplnené.

12. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v uvedenej časti odvolací súd navyše uviedol, že medzi stranami sporu bolo nepochybné, že uzavreli Dohodu o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb, pričom podľa jej článku III bod 1 táto dohoda nadobudla platnosť a účinnosť dňa 22. septembra 2017, pri podpise dohody žalobcom dňa 12. septembra 2017 a žalovaným dňa 22.

septembra 2017. Zároveň z článku II bod 2 dohody jednoznačne vyplýva, že ku dňu účinnosti tejto dohody, t.j. k 22. septembru 2017, vznikol žalobcovi nárok na uhradenie preukázaných nákladov vynaložených s poskytovaním služieb vo výške vymedzenej v bodoch 2.1. a 2.2., teda v sume 2 500 eur, navýšenej o čiastku DPH. Súčasne v článku II bod 4 dohody zmluvné strany deklarovali, že ku dňu uzavretia tejto dohody a po uhradení odmien v zmysle článku II bod 2 a 3 tejto dohody, im nevyplyvajú zo zmluvy alebo v súvislosti so zmluvou a s jej ukončením žiadne ďalšie vzájomné nároky. Odvolací súd uviedol, že za daného stavu nebolo povinnosťou žalobcu v konaní preukazovať náklady vynaložené s poskytovaním služieb, keďže nárok uplatnený jeho žalobou vyplýval len a práve z Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb, v ktorej strany sporu nanovo vymedzili svoje zmluvné povinnosti.

13. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že zo žaloby nie je zjavné na základe akého právneho titulu si žalobca uplatnil svoj nárok, vychádzajúc i z princípu, že súd nie je právnym posúdením viazaný, avšak v danom prípade je podstatné, že žaloba nepochybne obsahovala okrem všeobecných náležitostí podania i náležitosti žaloby tak, ako ich vymedzuje § 132 CSP. To, že žalobca vystavil pre žalovaného faktúru č. FV-472/2017 dňa 12. septembra 2017, teda v deň kedy predmetnú dohodu podpísal, bolo z jeho strany nadbytočné, keďže tak, ako je uvedené vyššie, nárok na úhradu vznikol, vychádzajúc z článku II bod 2 dňa 22. septembra 2017 bez toho, aby bol potrebný ďalší úkon žalobcu. K určitosť nároku uplatneného žalobcom odvolací súd podporne uviedol, že tento aj v predmetnej faktúre na identifikáciu nároku uvádza článok II bod 2.2. Za daného stavu bol teda správny záver súdu prvej inštancie (bod 28. odôvodnenia jeho rozsudku), že z Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb nepochybne vyplýva, že poskytovateľovi ku dňu účinnosti dohody vznikol nárok na uhradenie nákladov vynaložených s poskytovaním služieb.

14. Ako rovnako správne a zákonu zodpovedajúce odvolací súd vyhodnotil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti priznaných úrokov z omeškania, ktorých výška nie je v rozpore s ustanoveniami Obchodného zákonníka, správne v rozhodnutí uvádzanými súdom prvej inštancie, priznanými od 13. októbra 2017 tak, ako to žalobca žiadal, ak splatnosť nároku žalobcu vychádzajúc z vyššie uvedeného nastala dňa 22. septembra 2017.

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného tak odvolací súd dospel k záveru, že v časti, v ktorej súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 500 eur s 0,02 % úrokom z omeškania denne odo dňa 13. októbra 2017 do zaplatenia, je odvolanie nedôvodné a preto rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

16. Na druhej strane, za nesprávny, resp. predčasný považoval odvolací súd záver súdu prvej inštancie o priznaní zmluvnej pokuty v požadovanej výške 5 000 eur, ktorú i z hľadiska neprimeranosti žalovaný namietal tak v priebehu konania, ako aj v samotnom odvolaní. Podľa odvolacieho súdu záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný bol nepochybne v omeškaní s platbou (bod 39 odôvodnenia jeho rozsudku) a rovnako, že nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle článku II bod 3 dohody žalobcovi vznikol, je síce správny, avšak zároveň odvolací súd považoval za nevyhnutné uviesť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nedostatočne vysporiadal s otázkou výšky zmluvnej pokuty, keď len odcitoval z rozhodnutí vyšších súdnych autorít týkajúcich sa inštitútu zmluvnej pokuty a bez ďalšieho konštatoval, že výška zmluvnej pokuty zodpovedajúca dvojnásobku zabezpečovanej povinnosti je primeraná.

17. V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd poukázal na to, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Nevysporiadanie sa s takýmito pre rozhodnutie podstatnými skutočnosťami je porušením práva na spravodlivý súdny proces, v rámci ktorého majú strany právo na riadne, zrozumiteľné, vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná

odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

18. Odvolací súd zaujal stanovisko, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti výšky zmluvnej pokuty nezodpovedá § 220 ods. 2 CSP, keď sa súd prvej inštancie dôkladne nezaoberal tvrdeniami a námietkami strán sporu a v časti, v ktorej mal stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, napadnutý rozsudok riadne neodôvodnil.

19. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v tej časti, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 000 eur z dôvodu, že neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ale ani na jeho zmenu. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, keďže súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom a zároveň podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, keďže súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonával navrhované dôkazy a nebolo účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom. Odvolací súd zároveň zrušil aj závislé výroky II. a III. o trovách konania a vec podľa § 391 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie, pretože nebolo účelné doplniť toto dokazovanie odvolacím súdom.

20. Záverom odvolací súd inštruoval súd prvej inštancie, že jeho úlohou v ďalšom konaní bude opätovne zistiť skutkový stav podľa záverov odvolacieho súdu uvedených v jeho zrušujúcom rozhodnutí, okrem iného aj z hľadiska primeranosti zmluvnej pokuty a vyváženosti zmluvy, vec právne posúdiť podľa právnych záverov odvolacieho súdu a následne rozhodnúť o tom, v akej výške je možné oprávnené požadovať a priznať zmluvnú pokutu. Okrem uvedeného odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie je povinný sa v odôvodnení svojho rozhodnutia presvedčivým spôsobom vysporiadať so skutkovými a právnymi skutočnosťami, a v rámci ďalšieho konania a nového rozhodnutia zároveň rozhodnúť aj o trovách pôvodného konania, vrátane odvolacieho konania.

21. Žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) podal proti výroku I. rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 500 eur s 0,02 % úrokom z omeškania denne odo dňa 13. októbra 2017 do zaplatenia, dovolanie. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania žalovaný odôvodnil odkazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, keďže súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ uviedol, že spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania. Súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky, súvisiace s predmetom sporu.

22. V dovolaní žalovaný preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a zároveň žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Dovolateľ poukázal na to, že v dovolaní napadnutej časti svojho rozsudku odvolací súd uviedol, že v tejto časti si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v podstatnom odkázal, pričom odvolacie dôvody tvrdené žalovaným v odvolaní nepovažoval za naplnené. Na zdôraznenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia odvolací súd doplnil, že medzi stranami sporu bolo nepochybné, že uzavreli Dohodu o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb, pričom podľa článku III bod 1 dohody, táto nadobudla platnosť a účinnosť dňa 22. septembra 2017. Odvolací súd zároveň vychádzal z článku II bod 2 dohody, z ktorej podľa neho jednoznačne vyplýva, že ku dňu účinnosti tejto dohody, vznikol žalobcovi nárok na uhradenie preukázaných nákladov, vynaložených s poskytovaním služieb,

vymedzenej v bodoch 2.1 a 2.2, teda v sume 2 500 eur a zvýšenej o čiastku DPH. Súčasne odvolací súd konštatoval, že v článku II bod 4 dohody zmluvné strany deklarovali, že ku dňu jej uzavretia a po uhradení odmien v zmysle článku II bod 2. a 3. dohody im nevyplyvajú zo zmluvy, alebo v súvislosti so zmluvou a s jej ukončením žiadne ďalšie vzájomné nároky. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu názoru, že za daného stavu nebolo povinnosťou žalobcu v konaní preukazovať náklady vynaložené s poskytovaním služieb, keďže nárok uplatnený jeho žalobou vyplýval len a práve z Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb, v ktorej strany sporu vymedzili nanovo svoje zmluvné povinnosti.

24. S takýmto názorom odvolacieho súdu dovolateľ nesúhlasil, pričom poukázal na žalobu žalobcu v upomínacom konaní, osobitne na „Opis skutočností, z ktorých vyplýva uplatňovaný peňažný nárok“. Z opisu skutkových okolností v žalobe je podľa dovolateľa zrejmé, že žalobca odvodil svoj nárok zo Zmluvy o poskytovaní služieb, uzatvorenej stranami sporu dňa 8. júna 2017 a faktúry č. FV-472/2017 vystavenej dňa 12. septembra 2017, splatnej dňa 12. októbra 2017 a nie z Dohody o ukončení platnosti zmluvy z 8. júna 2017. Túto skutočnosť dovolateľ namietal počas celého konania, t.j. v konaní pred prvoinštančným súdom, aj vo svojom odvolaní proti rozsudku prvoinštančného súdu. V reakcii na to sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že zo žaloby nie je zrejmé, na základe akého právneho titulu si žalobca svoj nárok uplatnil. To, že žalobca dňa 12. septembra 2017 vystavil pre žalovaného faktúru č. FV-472/2017, teda v deň, kedy predmetnú dohodu podpísal, považoval odvolací súd za nadbytočné. Podľa dovolateľa sa tvrdenie súdu, že sporná faktúra bola vystavená v deň podpísania dohody, nezakladá na pravde, keďže k vystaveniu faktúry zo strany žalobcu došlo dňa 12. septembra 2017 a k uzatvoreniu dohody došlo až dňa 22. septembra 2017. Skutočnosť, že žalobca si nárokoval úhradu sumy 1 500 eur vyplýva nielen z faktúry vystavenej žalobcom č. FV-472/1017 z 12. septembra 2017, ale aj z korešpondencie medzi žalobcom a žalovaným za obdobie po vystavení faktúry do podania žaloby na súd, napr. upomienka žalobcu z 21. novembra 2017 adresovaná žalovanému, posledná výzva žalobcu zo 4. októbra 2018 adresovaná žalovanému, podanie žalovaného adresované žalobcovi z 28. decembra 2017. Z uvedenej korešpondencie podľa dovolateľa vyplýva, že žalovaný podmieňoval úhrady zostávajúcej časti faktúry preukázaním nákladov z dôvodu, že žalobca ako poskytovateľ nespĺnil podmienky dohodnuté v zmluve. Dovolateľ preto namietal, že neobstoí právny názor vyslovený odvolacím súdom, že vystavenie faktúry z 12. septembra 2017 bolo zo strany žalobcu nadbytočné, keďže nárok na úhradu mu vznikol vychádzajúc z článku II bod 2 dňa 22. septembra 2017 bez toho, aby bol potrebný ďalší úkon žalobcu.

25. Dovolateľ aj tvrdenie odvolacieho súdu, ktorý k určitosti nároku uplatneného žalobcom nad rámec uviedol, že tento aj v predmetnej faktúre, na identifikáciu nároku uvádza článok II bod 2.2 a že za daného stavu bol teda správny záver súdu prvej inštalácie vyjadrený v bode 28. odôvodnenia jeho rozsudku, že z Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb, nepochybne vyplýva, že poskytovateľovi ku dňu účinnosti dohody vznikol nárok na uhradenie nákladov vynaložených s poskytovaním služieb, sa nezakladá na pravde, lebo odkaz vo faktúre č. FV-472/2017 z 12. septembra 2017 sa týka zmluvy a nie dohody z 22. septembra 2017, ako sa podľa dovolateľa odvolací súd mylne domnieva. Naviac z predmetnej faktúry podľa dovolateľa nepochybne vyplýva, že z fakturovanej sumy žalobca fakturoval sumu 2 400 eur vrátane čiastky DPH za spracovanie žiadosti o NFP /paušálna odmena/ podľa článku II bod 2.2 dodatku č. 1 zmluvy a sumu 600 eur vrátane čiastky DPH za výber dodávateľa podľa článku II bod 2.2 dodatku č. 1 zmluvy.

26. Dovolateľ má za to, že odvolací súd pochybil, keď sa nedostatočne vysporiadal s vyššie uvedeným dôkazmi, ktoré boli prílohou žaloby, a to najmä s faktúrou č. FV-472/2017 z 12. septembra 2017 a dôkazmi označenými žalovaným t.j. korešpondenciou medzi sporovými stranami po vystavení spornej faktúry, menovite upomienka žalobcu z 21. novembra 2017, posledná výzva zo 4. októbra 2018 a podanie žalovaného z 28. decembra 2017. Na základe uvedených skutočností dovolateľ zastáva názor, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu má vady spočívajúce v tom, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s tým, čo bolo predmetom žaloby žalobcu, a teda či nárok vyplývajúci zo Zmluvy o poskytovaní služieb z 8. júna 2017 a faktúry č. FV 472/2017 z 12. septembra 2017, splatnej dňa 20. októbra 2017 alebo nárok vyplývajúci z Dohody o ukončení zmluvy o spolupráci z 22. septembra 2017.

Týmto nesprávnym procesným postupom odvolací súd znemožnil dovolateľovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Za nesprávny považuje dovolateľ aj právny názor odvolacieho súdu, že nebolo povinnosťou žalobcu preukazovať náklady, hoci aj z Dohody o zrušení zmluvy nepochybne vyplýva, že má nárok od žalovaného požadovať iba preukázané náklady, ktoré i napriek rozsiahlemu dokazovaniu na súde prvej inštancie, neboli hodnoverne preukázané. Dovolateľ má za to, že s týmito otázkami sa odvolací súd zákonným spôsobom nevysporiadal, v dôsledku čoho odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva odpoveď na všetky relevantné skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

27. K dovolaniu žalovaného žalobca uviedol, že po formálnej a materiálnej stránke podané dovolanie skôr zodpovedá riadnemu opravnému prostriedku než samotnému dovolaniu vzhľadom na zrejmy rozpor medzi definovanou vadou konania, zakladajúcou dovoláciu iniciatívu a tým, čo dovolateľ vyjadril v samotnom texte dovolania. Podľa žalobcu v dovolaní žalovaného nemožno identifikovať žiaden nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým by odvolací súd znemožnil žalovanému uplatnenie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces, čím by bol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Žalobca poukázal na to, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces však pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, či rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Žalobca uviedol, že nie je významný subjektívny názor a nespokojnosť dovolateľa s napadnutým rozhodnutím, ale rozhodujúce je výlučne zistenie (záver), že k tejto procesnej vade skutočne došlo, čo v dovolaní absentuje. Žalovaný navyše podľa žalobcu nerešpektuje limity dovolania spočívajúce v nemožnosti hodnotenia dôkazov v rámci dovolacieho konania, čo bolo vymedzené a plynie z rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by slúžil na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. S poukazom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd dovolanie žalovaného v celom rozsahu ako nedôvodné zamietol.

28. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal žalovaný včas, v rozsahu, v akom bolo napadnuté rozhodnutie vydané v jeho neprospech (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a dospel k záveru, že je vecne správne iba sčasti.

29. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

30. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. Podľa § 431 ods. 1, ods. 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

32. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky

zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

33. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

34. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každé súdne rozhodnutie, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o oprávnom (riadnom alebo mimoriadnom) prostriedku. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonné náležitosti, ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu na spravodlivý proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že súd musí v rozsudku jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, pričom sa musí zaoberať aj najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a súčasne uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Podľa ESLP právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

35. Rovnako, podľa judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

36. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

37. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami, týkajúcimi sa mu uloženej povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 1 500 eur. Rozhodujúca (kľúčová) argumentácia odvolacieho súdu je obsiahnutá v odsekoch 21., 21.1. a 21.2. odôvodnenia jeho rozsudku. Z uvedených odsekov nepochybne vyplýva, že odvolací súd považoval za rozhodujúce znenie sporovými stranami uzavretej Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 22. septembra 2017, v ktorej je v bodoch 2.1. a 2.2. článok II. celkom jasne upravený nárok, na ktorý má žalobca podľa dohody právo, vzhľadom na skutočnosť ktorú, nebolo povinnosťou

preukazovať náklady spojené s poskytovaním služieb ako to tvrdil žalobca. Odvolací súd zdôvodnil, že v dohode si zmluvné strany nanovo vymedzili svoje zmluvné povinnosti a v bode 4 článku II zmluvné strany celkom určitým spôsobom deklarovali, že jej uzavretím sú medzi nimi v celom rozsahu usporiadané všetky akékoľvek vzájomné nároky (práva a povinnosti) vzniknuté zo zmluvy, alebo v súvislosti so zmluvou a s jej ukončením. Odvolací súd poukázal na odsek 28. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom aj súd prvej inštancie konštatoval, že žalobou uplatnený nárok vyplýva z Dohody o ukončení Zmluvy o poskytnutí služieb. Dovolací súd zdôrazňuje, že v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, z hľadiska predmetu konania, tvoria jeden organizačný celok (napr. sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Dovolací súd zdôrazňuje, že sa dovolaním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Rovnako ani súhlas s právnym posúdením veci nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, pretože nesprávne právne posúdenie veci by mohlo založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzaviera, že odvolací súd odôvodnil v tejto časti svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu tak, ako bolo už vyššie konštatované. Dovolací súd zdôrazňuje, že nie je „tretou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo.

38. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzaviera, že v časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 500 eur nie je daná prípustnosť dovolania žalovaného podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP a preto dovolací súd dovolanie žalovaného v tejto časti odmietol.

39. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenia rozhodnutí obidvoch vo veci konajúcich súdov nie sú dostatočné a preskúmateľné iba v časti výroku, ktorý sa týka úroku z omeškania. Súd prvej inštancie určil počiatok doby omeškania, po ktorú je žalovaný povinný platiť 0,02 % úrok z omeškania denne, 13. októbrom 2017. Omeškaním žalovaného s poskytnutím platby sa súd prvej inštancie zaoberal v odsekoch 46., 47. a 38. odôvodnenia jeho rozsudku. V odseku 46. a 47. odôvodnenia jeho rozsudku poukazoval na splatnosť faktúry FV-472/2017 (faktúra splatná dňa 12. októbra 2017) avšak v odseku 38. odôvodnenia rozsudku poukazoval na 30. dňovú lehotu od podpisu Dohody, v ktorej je objednávateľ povinný plniť nároky uvedené v článku II bod 2 Dohody. Dohoda bola zmluvnými stranami podpísaná dňa 22. septembra 2017. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie určeným počiatkom omeškania 13. októbrom 2017 s tým, že z vyššie uvedeného odôvodnenia jeho rozsudku vyplýva, že splatnosť nároku žalobcu nastala dňa 22. septembra 2017 (odsek 21.3. odôvodnenia jeho rozhodnutia) a faktúru č. FV-472/2017 považoval za nadbytočnú (odsek 21.2 odôvodnenia rozsudku). So zreteľom na uvedené rozporné údaje, týkajúce sa počiatku omeškania žalovaného, nie je možné preskúmať správnosť záveru obidvoch súdov o určení počiatku omeškania žalovaného so zaplatením sumy 1 500 eur.

40. Vo veci konajúcej súdy v odôvodnení ich rozhodnutí a to ani pri spojení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, nenaplnili požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie vyhovie žalobe v časti úroku z omeškania, nemožno považovať za uspokojujúce. Postupom súdov teda došlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktoré zakladá porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. S ohľadom na to, že nápravu možno dosiahnuť iba zrušením rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil podľa § 449 ods. 1 CSP, v časti týkajúcej sa úroku z omeškania, len rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 450 CSP, v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 393 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.